

# РЕШЕНИЕ

№ 8068

гр. София, 18.12.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова**

**ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов  
Галин Несторов**

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **5552** по описа за **2013** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез процесуалния си представител, срещу решение от 29.03.2013 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 12142/2012 г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-2204064/13.02.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 КТ, е наложено административно наказание – „имуществена санкция”, в размер на 1500 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Посочва се, че СРС не е провел пълно съдебно следствие и не е обърнал внимание на това, че в НП не са посочени датата и мястото на извършеното нарушение, както и обстоятелствата, при които е извършено. Иска се отмяна на решението на СРС и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендира разноски по делото.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция „Инспекция по труда” - С., чрез

процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и моли да се постанови решение, с което да се потвърди решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като същото е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Установените от СРС факти се възприемат от касационната инстанция. На 24.01.2012 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2204064, въз основа на извършена проверка по спазване на трудовото законодателство. Нарушението се състои в това, че било установено неизпълнение на даденото, на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ, с протокол за извършена проверка на 16, 18, 19, 23, 26 и 31.08.2011 г., предписание под № 12, отнасящо се до следното: „Работодателят да изплати уговореното и начисленото по ведомост за месец юни 2011 г. трудово възнаграждение за извършената работа на целия нает персонал, поименно посочен във ведомостта за този месец, в т.ч. на С. Ю. Х., Ю. А. Х., Г. М., М., Х. Ю. Х., О. Р. А., О. С. О., М. Ш. М., А. Ю. Х. и др., съгласно чл. 128, т. 2 КТ”. Срокът на предписанието е изтекъл на 30.09.2011 г.

Нарушението е констатирано при извършения на 20.01.2012 г. преглед на представените в Д „ИТ” - С., документи, в т.ч. справка за неизплатени заплати на работниците от [фирма] за м. юни 2011 г., от която е видно, че не са изплатени начислените за този месец трудови възнаграждения на С. К. А., Б. И. Д., В. М. Г. и М. П. М.. До приключване на проверката не са представени документи, удостоверяващи плащане на начислените по ведомост за този месец трудови възнаграждения на посочените в справката лица.

На 13.02.2012 г. срещу [фирма] е съставено обжалваното НП, въз основа на посочения по-горе АУАН, с което е наложено административно наказание – „имуществена санкция”, в размер на 1500 лева, на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 415, ал. 1 КТ.

При така установената фактическа обстановка, за да потвърди издаденото НП, от правна страна, въззивната инстанция е извела изводи, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита, НП е издадено от компетентен орган и при спазване на материалния закон.

СРС, противно на посоченото в касационната жалба, не е допуснал съществено процесуално нарушение - чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство. Въззивната инстанция, като съд по фактите и по правото, е събрала

всички необходими за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност, в нарушение на задълженията си по чл. 13 и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Напротив, съдът е извършил подробен анализ на събрания по делото доказателствен материал, като предложената от него аргументация за тяхната доказателствена сила и стойност е убедителна и категорично не сочи на игнориране или недостатъчна преценка на доказателства по делото.

Относно наведеното в жалбата твърдение за непосочване на дата и място на нарушението, настоящият съдебен състав установява, че в АУАН и в НП е посочено, че срокът за изпълнение на даденото предписание е до 30.09.2011 г. С изтичане срока за изпълнение на даденото предписание, възниква отговорността на неговия адресат, поради което след тази дата, нарушението е извършено, а мястото на нарушението е [населено място], в адреса на управление на дружеството, доколкото задължението за изпълнение на предписание за изплащане на трудово възнаграждение, следва да се изпълни на този адрес. От изложеното в АУАН и НП може да се направи извод за мястото на извършване на нарушението, поради което не е нарушено правото на защита на наказаното лице. Подробно са описани и обстоятелствата, при които е извършено нарушението.

Въз основа на гореизложеното, съдът намира, че обжалваното решение, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, искането на касатора за присъждане на разноски се явява неоснователно. Още повече, че съгласно Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009 г. на Върховния административен съд в производствата по касационни жалби срещу решения на районните съдилища не се присъждат разноски.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, Х. касационен състав

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.03.2013 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 17-ти състав, постановено по НАХД № 12142/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

